

Arrest

nr. 147 083 van 4 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2013 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 september 2013 dient de verzoekende partij, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 17 oktober 2013, met kennisgeving op 21 oktober 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om

machting tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Op 16 juli 2013 werd er voor betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor 3 jaar opgesteld, dit werd aan haar betekend op 23 juli 2013. Hierdoor wordt zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar.

Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Daardoor kunnen de verder aangehaalde elementen, namelijk het feit dat betrokkene sinds 09 november 2011 in België verblijft, als alleenstaande vrouw onmogelijk voor onbepaalde duur naar de Russische Federatie zou kunnen terugkeren, zich gedurende haar verblijf in België nooit schuldig zou gemaakt hebben aan enige strafbare gedraging en zij nooit in aanraking zou gekomen zijn met politionele en/of gerechtelijke overheden, het feit dat betrokkene zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden, alles in het werk zou gesteld hebben om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren, reeds met succes Nederlandse taallessen volgde, het getuigenschrift cursus maatschappelijke oriëntatie behaalde en dat haar echtgenoot sinds 16 juli 2012 tewerkgesteld is in België bij de N.V. V.M.A. met een arbeidscontract voor onbepaalde duur, niet aanvaard worden als geen buitengewone omstandigheid.

Meester Vrijens wijst ons erop dat betrokkene op 02 april 2013 te Gent gehuwd is met de heer S.S. (...) (R.R.: (...)) die de houder is van een elektronische B-kaart en dus legaal in België verblijft. Zij wonen samen en vormen een hecht gezin. Bijgevolg zou van betrokkene niet verwacht kunnen worden dat zij zich opnieuw naar haar land van herkomst begeeft om aldaar bij de Belgische diplomatieke post een nieuwe aanvraag voor machting tot verblijf aan te vragen. Een terugkeer naar de Russische Federatie zou volgens de raadsheer dan ook een schending uitmaken van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Er dient opgemerkt te worden dat om een verblijfsmachting te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie betrokkene de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 10(bis) van de wet van 15 december 1980. In zijn arrest dd. 27 mei 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Uit het voorgaande blijkt dat het aanhalen van artikel 8 van het EVRM niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980. Alle aangehaalde motieven verhinderen betrokkene niet terug te keren naar het thuisland om aldaar een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Indien betrokkenen voldoen aan de voorwaarden voor een gezinshereniging kan het inreisverbod opgeheven worden. Volledigheidshalve merken we ook op dat de ouders en 3 boers van betrokkene-indien zij nog in België woonachtig zouden zijn- allen illegaal in België verblijven en betrokkene kunnen vergezellen naar de Russische Federatie zodat ook in dat opzicht artikel 8 EVRM niet geschonden zou worden. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, vermeldt:

“Op 16 juli 2013 werd er voor betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor 3 jaar opgesteld, dit werd aan haar betekend op 23 juli 2013. Hierdoor wordt zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden.” Dat de verzoekende partij onder een definitief inreisverbod staat dat noch opgeheven noch ingetrokken werd, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de verzoekende partij ook niet ontkend ter terechtzitting.

Artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

Artikel 74/11, § 3, van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Nu artikel 74/11, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de vreemdelingenwet en nu artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

Uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat tegen de beslissing van 16 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met afgifte van een inreisverbod geen beroep werd aangetekend, zodat deze beslissing dienvolgens definitief is geworden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dat de opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Het blijkt dan ook dat de verzoekende partij op het ogenblik dat zij het onderhavige beroep indiende onder de gelding viel van een inreisverbod van 3 jaren dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Nu de gelding van het aan de verzoekende partij betekende inreisverbod van 3 jaren verhindert dat haar een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt toegekend, rijst de vraag naar het nuttig effect van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing waarbij de

aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad is van oordeel dat een eventuele vernietiging van deze beslissing er in de hierboven besproken omstandigheden enkel toe kan leiden dat de gemachtigde de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaart vermits deze aanvraag onverenigbaar is met het vigerende inreisverbod.

Ten overvloede kan er op gewezen worden dat het de verzoekende partij vrij staat om overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Nadat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, kan een aanvraag tot verblijfsmachtiging worden ingediend. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het eventuele gezinsleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betekenen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, § 1, van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zo niet wordt elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet ontnomen.

Ter terechtzitting hierop gewezen, stelt de raadsvrouw van de verzoekende partij dat een inreisverbod het belang bij onderhavig beroep niet wegneemt en dat de schending van artikel 8 van het EVRM als hogere rechtsnorm werd aangevoerd in het verzoekschrift.

Gelet op de hoger besproken onmogelijkheid om tijdens de geldingsduur van het inreisverbod een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te kennen waardoor ook na een gebeurlijke vernietiging de aanvraag opnieuw onontvankelijk moet worden verklaard, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans geen voordeel kan halen uit de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing. De omstandigheid dat de schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, doet hieraan geen afbreuk, aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel behelst.

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de door haar gevorderde vernietiging van de bestreden beslissing haar in de hierboven besproken omstandigheden tot voordeel kan strekken.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN